

Yvette Seen staat bij een scheiding ouders voortaan alleen nog samen bij.

FOTO HELEEN VINK

Twee partners zijn stopt, ouders zijn blijft

Advocate Yvette Seen (1984) heeft besloten geen zaken op tegenspraak meer aan te nemen, zaken waarbij ouders en hun advocaten tegenover elkaar in de rechtbank staan en de rechter knopen doorhakt. Vanaf nu staat ze ouders alleen nog samen bij. Ze is ervan overtuigd, „Beter voor hen en beter voor de betrokken kinderen.”

In haar sfeervolle kantoor in Enkhuisen begint ze haar verhaal. „Mijn missie is om ouders uit de rechtbank te houden. Want feitelijk vraag je aan een willekeurige derde, de rechter, 'Hee, wat moeten wij met Pietje doen?'. Kent hij Pietje, ziet hij Pietje? Onder de 12 jaar zeker niet. Dan wordt het kind onderdeel van twee processtukken, waarin ouders alle oude stront uit het verleden naar boven halen en moet de rechter daar in een klein uur een beslissing over nemen. Dat voelt niet meer goed voor mij.”

Dus staat ze ouders voortaan alleen nog samen bij en doet dat, en daarin is ze uniek, op drie verschillende manieren. Tijdens een scheiding waarbij ze coaching, mediation en advocatuur combineert, of ná een scheiding als *Parenting Coordinator* waarbij ze ouders bij ontstane issues helpt er zonder rechter uit te komen en ten derde bestaat er sinds kort de PGTO, procedure gezamenlijke toegang ouders, waarbij ouders in of na het scheidingstraject samen voor de rechter komen en zij ze daarin begeleidt. „Er is een last van me afgevallen nu ik doe waar ik voor sta.”

Yvette is Nederlands van geboorte, maar vertrekt als vijfjarige met haar ouders en oudere broer en tweelingbroer naar Luxemburg. Na de middelbare school gaat ze, om vervolgens nooit meer weg te gaan, naar Nederland om in Leiden rechten en criminologie te gaan studeren.

„Een dodelijk auto-ongeluk in mijn vriendenkring toen ik 17 was, was de reden van mijn studiekeuze. De bestuurder die het ongeval had overleefd, kreeg twee maanden cel. Die straf zat me dwars. Ik vond het te kort. Ik snapte het niet en wilde het begrijpen. Ik moest en zou officier van justitie worden.” Toch is ze nu alweer elf jaar advocaat.

Van straf- naar familierecht

Ze rondt beide studies af en een master strafrecht. Dan denkt ze nog dat strafrecht echt haar ding is, maar eenmaal werkend beseft ze het tegendeel. „Ik werkte in Haarlem en deed ook Schiphol piket. Dan kreeg je zaterdags een telefoontje; vlucht uit Aruba met weer tien bolletjesslikkers. Ik vond eigenlijk al die 'pakezels' die niets te verliezen hadden en werden gebruikt zielig. Als strafrechtadvocaat kon ik te weinig voor ze doen en daardoor bood het werk me niet de genoegdoening die ik zocht.” Als advocaat stagiaire loopt ze ook andere zaken mee zoals in het civielrecht en vindt dat veel leuker. Daarom wisselt ze na 3,5 jaar van kantoor.

„Daar stond ik dan één van twee scheidende ouders bij, maar ontdekte dat de rechtbank niet de plek is om het uit te vechten. Aan de uitspraak van de rechter heb je niet zo veel. Je weet wel hoeveel alimentatie je moet betalen, maar dat is uiteindelijk niet het echte probleem. Wat het meest speelt, is het gevoel je kinde-

“ Er is een last van me afgevallen nu ik doe waar ik voor sta

ren te verliezen. Ik ging, net als steeds meer andere advocaten een viergesprek doen, dat is een gesprek met beide advocaten en ouders. Wat mij opviel was dat advocaten die een mediationopleiding hadden gedaan over vaardigheden beschikten waarvan ik dacht, 'wow, dat wil ik ook'. Je merkt gewoon dat door een bepaalde manier van formuleren of lichaamshouding mensen rustiger worden.”

Ze doet de driejarige vFAS-opleiding tot familierechtadvocaat scheidingsmediator. „Zo'n verademing. Dat je merkt dat je met mediation voor mensen het verschil kan maken. Als advocaat leer je dat niet.”

Even voor 2020 rondt ze de opleiding af, krijgt in de tussentijd 2 kinderen - druk, druk, druk - en is er plots de eerste lockdown. Daarbovenop wordt ze bedreigd

door een wederpartij omdat die zijn gezag heeft verloren, is onthand zonder kinderopvang en weet niet meer hoe alle ballen hoog te houden. Ze valt uit en gaat naar een coach met de vraag: 'Waarom doe ik wat ik doe en wat wil ik nou echt?'

Yvette hakt de knoop door en begint tijdens de tweede lockdown haar eigen eenmanskantoor, om te kunnen werken zoals ze het zelf wil. „Ik wil mensen die er samen voor kiezen, dat besluit zorgt meestal al voor een succes. Wel wil ik eerst weten of we een match zijn. Want als er echt iets complex aan de hand is, verwijs ik ze eerst door naar een scheidingscoach.”

„Ik plan eerst een toekomstgesprek, zodat mensen een beeld hebben om naar uit te kijken. Vaak wil de een scheiden en de ander niet. Tegenhouden lukt niet want je partner gaat naar een advocaat, deze dient een verzoek in en die scheiding komt er. Beter is het te kijken hoe je het zo goed mogelijk kan oplossen. Ouders blijf je, maar dat partnerschap moet je afhechten om verder te kunnen. Als dat besproken wordt en er komt begrip over waar het is misgegaan, kan berusting komen. Soms willen mensen niet meer scheiden, zetten ze die 'on hold' en gaan in relatietherapie”, eindigt ze lachend.

Heleen Vink
seenfamilierecht.nl